

Cố Phán Rực Rỡ

Chương 19 : Chương 19

<https://trannguyennn.files.wordpress.com/2015/08/hoa-hong-nau-dat.gif?w=660> ☆ Chương 19
Editor: Vàng Vàng

☆, Chương 19:

Buổi chiều tan học xong thì Cố Phán nhận được tin nhắn của mẹ. Tối nay bạn của họ muốn mời họ ăn cơm, hỏi cô có muốn tới hay không.

Cố Phán nhìn mu bàn tay, không do dự nhắn tin lại: Mẹ, con không đi . Mẹ với ba cứ đi chơi vui vẻ.

Cố Niệm nhắn tin lại: Vậy chúng ta cơm nước xong sẽ tới gặp con.

Cố Phán hỏi chỗ ăn cơm, cách trường học hẳn nửa tiếng chạy xe, nếu như lại kẹt xe, cô sợ lỡ thời gian checkin. Liền nhắn lại: Không cần tới gặp con nữa, hai người cơm nước xong liền tới sân bay đi. Giao thông thành phố B rất đông, dễ kẹt xe.

Qua một lúc, Cố Niệm mới nhắn lại, hẳn là vừa thương lượng với Tống Hoài Thừa xong."Vậy cũng được, chúng ta không qua nữa . Tiết trời càng ngày càng lạnh , con chú ý chăm sóc thân thể."

Cố Phán nhìn màn hình, khóe miệng vẫn giữ ý cười. Lúc cô định cất điện thoại, mẹ lại nhắn tin đến: Nếu như thật sự có người thích hợp, không cần gạt mẹ a.

Cố Phán nháy mắt mấy cái, vâng.

Hai ngày này, Kim Nhiễm không về ký túc xá. Mọi người hằng ngày vẫn trải qua bình thường. Đến buổi chiều thứ năm, Cố Phán sau tiết của môn học tự chọn, liền đi tới phòng đàn. Cửa phòng luyện đàn bị hỏng, bên trong truyền đến tiếng đàn ung dung.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Trần Thiệu Thần quay lưng ngồi trước phím

đàn, mỗi một âm điệu đều đến từ đầu ngón tay anh.

Một khúc kết thúc, Cổ Phán vờ gõ gõ cửa.

Phòng học lớn lúc này không người, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Trần Thiệu Thần quay đầu lại, nhìn cô đứng ở cửa, cặp mắt kia linh hoạt. Anh kinh ngạc nhìn, "Anh mượn chìa khoá của thầy giáo."

Cổ Phán đi tới, Đại học T là đại học lâu đời, bộ đàn dương cầm này có chút niên đại (cũ), bất quá bề ngoài vẫn rất khá. Tay của cô nhẹ gõ một cái vào giữa phím C, âm thanh thuần khiết, xem ra cũng thường xuyên được bảo dưỡng.

Tay phải Trần Thiệu Thần dừng lại trên phím đàn đen trắng, "Lần trước nghe một khúc em đàn ở phòng nhạc, anh vẫn quên chưa hỏi tên?"

Đó là chuyện hai năm trước.

Mười ngón tay Cổ Phán đặt lên phím đàn, giai điệu quen thuộc chậm rãi vang lên. Trần Thiệu Thần lắng lắng nghe, thần sắc cô chuyên chú giống như ánh sao lấp lánh hấp dẫn ánh mắt người.

Cô đàn một đoạn, ngón trở tay phải không quá đau đớn. Cổ Phán quay đầu lại, gờ tay nói, "Khi đó Hoa Tử điên cuồng yêu thích một bộ phim Thanh cung, đây là nhạc phim, tên là "Mùa chờ anh"."

Trần Thiệu Thần động khước miệng, suy tư, "Tên rất dễ nghe." Anh tỉ mỉ nhìn cô.

Cổ Phán có chút xấu hổ lướt qua mặt, nhìn bản nhạc trước mắt. Mái tóc dài buông xõa, hơi vương lại gò má của cô.

Trần Thiệu Thần ngồi thẳng lên, "Ngón tay có đau hay không?"

Cổ Phán lắc đầu một cái, đưa tay ra cho anh xem, đã bắt đầu kết vảy.

Trần Thiệu Thần nặng nề nhìn, "Hừm, lần sau cẩn thận một chút."

Cố Phán gật đầu bảo đảm!

Trần Thiệu Thần khẽ thở một hơi, xoay người đem bản nhạc dọn lại. "Nếu bốn tay liên hợp, trước tiên chúng ta diễn tấu "Love letter", "Lúc người đã già" tiếp ở phía sau. Chúng ta cùng đàn, tay phải của em không cần miễn cưỡng."

Cố Phán âm thầm hít một hơi quyết tâm. Lần thứ nhất, hai người sai nhịp điệu. Cố Phán muốn khóc .

Trần Thiệu Thần nhìn cô chăm chú, "Phán Phán, em không cần vội vàng như vậy. Trình độ của anh không sánh được với em."

Cố Phán khoa tay, "Em có thương tích." Không cần bắt nạt người bệnh.

Trần Thiệu Thần dừng một chút, "Lại thử lại, luyện vài lần là tốt rồi."

Quả nhiên lần tiếp theo này cả bản nhạc đều trôi chảy.

Trần Thiệu Thần cười khẽ, "Cũng không tệ lắm." Anh gõ gõ âm cuối, "Hiểu cảm giác tám chín phần."

Cố Phán tay trái gõ một phím đàn, "Học trưởng, anh học đàn dương cầm bao giờ vậy?" Có thể thấy, thời gian học đàn của anh so với cô không hề thua kém.

"Năm nhất tiểu học bắt đầu học." Anh nhìn vào mắt cô, lúc đó mẹ Trần liên hệ giáo viên piano từ thành phố C tới, nhưng đáng tiếc sau đó anh không chơi lại. Ngoại trừ người nhà cũng không người nào biết anh có thể đánh đàn."Anh lúc nhỏ có một người bạn chơi đàn rất khá, mẹ anh vì muốn bồi dưỡng khí chất nên đưa anh tới . Kỳ thực, anh là bồi công chúa học đàn."

Cố Phán nhìn gò má anh, lẳng lặng nghe anh kể chuyện."Cô ấy là ai?"

"Con gái của bạn tốt mẹ anh, lớn hơn anh hai tuổi. Cô ấy rất thông minh, học cái gì đều rất nhanh. Cao Hi Hi." Trần Thiệu Thần nhắc tên."Cao trong cao lớn, hi trong hi vọng."

Cao Hi Hi ——

Cố Phán ở trong lòng ghi nhớ cái tên này, cô nở nụ cười, "Cô ấy là hi vọng, em là chờ đợi."

Trần Thiệu Thần cười, "Là như vậy."

"Hiện tại cô ấy ở đâu?" Cố Phán hỏi.

"Du học." Trần Thiệu Thần giơ tay sờ sờ khoe miệng.

Du học ——

Càng ngày càng nhiều người chọn du học. Một khắc đó, trong lòng Cố Phán đột nhiên có một nghi vấn, "Như vậy anh thì sao? Anh cũng sẽ xuất ngoại sao?" Nhưng rốt cuộc cô cũng không hỏi.

Đầu ngón tay Trần Thiệu Thần nhấn lên phím đàn, "Mẹ anh lúc trước còn nói không được quên cách chơi dương cầm, sau này còn dạy cho con." Anh đột nhiên nở nụ cười, "Bây giờ nhìn lại, sau này cũng không cần đến lượt anh."

Mắt Cố Phán không khỏi trừng lớn, anh đến giúp cô luyện đàn, không phải đến đùa giỡn cô à! Cô nặng nề khoa tay, "Học trưởng, tập lại một lần." Ngón tay còn lỡ đụng vào chỗ đau.

Đáy lòng anh một mảnh mềm mại không tên. Anh cuối cùng đã hiểu rồi, vì sao cha mẹ cô không muốn sinh thêm.

Tốt đẹp như thế, bọn họ cũng không muốn đem tình thương yêu lại chia cho đứa nhỏ khác nữa.

Một ngày, hai người mãi cho đến lúc trời tối mới rời khỏi phòng luyện đàn. Lúc này căng tin đã sớm hết cơm tối, Trần Thiệu Thần đưa cô tới một tiệm cơm gần đó.

Nhiệt độ càng ngày càng xuống thấp, trong phòng ăn mở điều hòa ấm áp, vừa đi vào khí nóng liền ập tới. Lúc bước vào, Cố Phấn bỗng nhìn

thấy Kim Nhiễm cũng bạn trai cô.

Cô cười cười chào hỏi, rồi cùng với Trần Thiệu Thần đi tới phía trước một bàn. Hai người ngồi xuống, Trần Thiệu Thần gọi vài món ăn, anh nhìn thực đơn, đuôi mắt nhìn thấy người đối diện vẫn đang nhìn anh, cảm giác giống như cứ như vậy mãi thật tốt.

Không cần nói nhiều, tự có một loại giao cảm thẳng tới đáy lòng.

"Phán Phán, cá rán được không?"

Cô gật đầu.

"Mì lăn bột được không?"

Cô gật đầu, lập tức khoa tay nói, "Học trưởng, anh quyết đi."

Trần Thiệu Thần cười khẽ, chỉ ba món một canh, đem thực đơn giao cho nhân viên. Cố Phán đột nhiên thoáng khoa tay, "Học trưởng, cho ít ớt một chút."

Trần Thiệu Thần hé miệng, anh vẫn còn chút ho khan, tiểu bánh mì vẫn nhớ. "Được. Phiền chị cho ít ớt một chút."

"Được, xin chờ một lát."

Ánh mắt Kim Nhiễm thỉnh thoảng nhìn sang, vẻ mặt không rõ, "Trần học trưởng thật sự đối với cô ấy rất tốt."

Hoàng Vũ nghe cô nói như thế, hững hờ đáp, "Anh đối với em không tốt sao?"

Kim Nhiễm thu tầm mắt lại, nhìn về phía hấn, "Em muốn về ."

Hai người yên tĩnh dùng cơm, Cố Phán ăn rất chậm, Trần Thiệu Thần ăn xong ánh mắt rơi lên người cô, kiên nhẫn chờ.

Cố Phán ngại ngùng ngoắc ngoắc khóe miệng, cô ăn hơi nhiều a.

Trần Thiệu Thần đưa ngón tay qua, gõ bàn một cái, "Em là nữ sinh thứ ba ở trước mặt anh có thể thoải mái ăn cơm——"

Cố Phán ngại ngùng, không nhanh không chậm hỏi, "Hai người kia là ai?"

Trần Thiệu Thần nhìn cô, "Mẹ anh, còn có Cao Hi Hi."

Cố Phán càng ngày càng đối với người tên Cao Hi Hi cảm thấy hứng thú. Cô ấy đến cùng là cô gái ra sao? Trần Thiệu Thần mỗi lần nhắc đến cô đều giọng điệu đơn giản, nhưng lại mang theo vài phần sủng nịch.

xxxxx

Buổi trưa thứ sáu, thí sinh tham gia thi đấu nghệ thuật vào cửa rất sớm, đi tới phòng hóa trang, tiến hành phần thi catwalk cuối cùng.

Lúc Cố Phán với Diệp Tử Nhụy đến, khán đài phía trước đã tới không ít người.

"Hôm nay rốt cuộc có bao nhiêu người đến xem vậy?" Đường Đàm kinh ngạc thốt lên.

"Dù đến bao nhiêu người, chờ một lúc lên đài không cần coi bọn họ là người, coi như không khí." Diệp Tử Nhụy lạnh nhạt nói.

Cố Phán hé miệng nở nụ cười, chỉ chỉ hậu trường.

Hiện tại hậu trường so với lần trước còn náo loạn hơn. Cố Phán với Diệp Tử Nhụy đứng là bình tĩnh.

Cố Phán xem điện thoại di động, Trần Thiệu Thần mới vừa từ phòng thí nghiệm ra, nói cô chờ một lát. "Mình đi thay quần áo trước." Cố Phán viết cho hai người kia.

Một giờ thi đấu chính thức bắt đầu. Cô ở thứ tự thứ sáu, chuẩn bị kỹ càng trước, tránh cho đến lúc đó lại vội vàng.

Lần này cô chọn một cái bộ váy màu trắng, nổi bật lại không hề có vị

đau thương. Thay xong đi ra, bên cạnh hai người kia lúc này đã có thêm một người khác.

Ánh mắt Trần Thiệu Thần trong nháy mắt rơi vào trên người cô, cổ áo một đường chạy ngang vai, hoàn toàn để lộ xương quai xanh xinh đẹp cùng bắp vai êm dịu.

Làn váy tung bay theo mỗi bước đi.

Ánh mắt ba người kia không hề chớp lấy một cái.

Trần Thiệu Thần từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, Cố Phán thấy bọn họ không nói lời nào, nhìn chính mình từ trên xuống dưới, có phải là nơi nào bị lỗi không. Cô vừa cúi đầu, Trần Thiệu Thần đột nhiên dừng lại sát bên người, "Đẹp lắm." Âm sắc ôn hòa như nước, hơi thở xẹt qua bên tai của cô, trái tim của cô bỗng run lên.

Cô nở một nụ cười xinh đẹp với anh.

Đường Đàm tới giúp cô trang điểm, Trần Thiệu Thần đứng một bên. Đường Đàm đang do dự giúp cô lấy màu mút gì, liền nghe Trần Thiệu Thần trầm giọng nói, "Không cần vẽ mấy thứ này, vẽ hai vạch đen trên mi là được rồi."

Vạch đen ——

Mấy cô gái kinh ngạc nhìn anh.

Đường Đàm tay run lên, cuối cùng bình tĩnh trước áp lực của anh, chỉ cho Cố Phán kẻ mắt cùng chuốt mascara.

Trần Thiệu Thần đứng lúc có người đến tìm, anh đi ra ngoài một lúc. Đường Đàm buồn bực nói, "Tại sao a? Cậu xem những thí sinh khác đều trang điểm cẩn thận xinh đẹp a."

Cố Phán cười khẽ, nhìn mình trong gương, đây mới là cô chân thật nhất, rất ổn.

"Cậu xem cô gái kia đánh mắt màu đồng, con mắt vừa sáng vừa tròn."

Đường Đàm chưa từ bỏ ý định.

Cố Phán quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Thiệu Thần đi tới, do dự trong chốc lát bị cô quăng lên chín tầng mây. Ân, Trần Thiệu Thần mặc Âu phục a!

Bọn họ là phối trắng đen!

Đường Đàm ngắc ngư nói, "Mình hiểu rồi, hai người căn bản cũng không cần trang điểm."

Trần Thiệu Thần lững thững đi tới, ánh mắt xẹt qua trên mặt cô, đột nhiên cười cười nói, "Hoàn hồn chưa!"

Cố Phán nháy mắt mấy cái, lảng lảng khoa tay, "Học trưởng, anh thật đẹp trai!" Cô trực tiếp ca ngợi, lại làm cho một người luôn tràn đầy tự tin là Trần Thiệu Thần bỗng không biết nói gì.

"Ừ." Anh đáp một tiếng, tay không tự chủ nắm thật chặt.

Cố Phán nháy mắt mấy cái, sao anh có thể bình tĩnh như thế.

"Trần Thiệu Thần ——" một âm thanh tinh tế vang lên, th hút người xung quanh đều nhìn sang.

Chu Chú nhẹ nhàng đi tới, "Anh rất ít đến xem những cuộc thi kiểu thế này." Trên mặt của cô mang theo nụ cười xinh đẹp.

Trần Thiệu Thần nhìn cô, "Tay Cố Phán bị thương, anh cùng cô ấy dự thi."

Tiếng nói vừa dứt, bốn bề lặng ngắt.

"Anh nói cái gì?" Chu Chú hơi không khống chế được cất cao thanh âm.

LINK Truyện:

Cổ Phán Rực Rỡ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-phan-ruc-ro-3340431.html>

LINK Chương này:

Chương 19

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/co-phan-ruc-ro-3340431/chuong-19.html>